

El Diacrític | Actualitzat el 29/07/2024 a les 20:06

Aquest pes a l'ànima

La Janan, en Yousef, en Malak, la Samia o l'Ethal, i així fins a 2.500 nenes i nens assassinats a Gaza només el novembre de 2023. Roser Iborra els dedica l'article | «Algun dia hauríem d'escriure tots els noms dels morts d'un genocidi que no s'atura i que no sabem ni imaginar. A les parets de les cases dels genocides. A la pell dels silencis còmplices»

Protesta contra l'ocupació israeliana de Palestina | John Englert

Es deia Janan Al -Stal, tenia un any. Havia començat a caminar, però encara fent tentines; buscava la mà de la mare o del pare sovint i, si perdia l'equilibri, es deixava caure de cul a terra i reia.

En Rand Abu Khoussa tenia tres anys. Ja parlava força, i corria amunt i avall sense cansar-se mai. Però li feien molta por els sorolls. Quan venien els avions, o els míssils queien just al carrer del costat, s'agafava molt fort a la faldilla de la mare o de l'àvia, i començava a tremolar.

En Youssef Abu Shamalah tenia sis anys. Sabia dibuixar i començava a escriure, però el que més li agradava era jugar al carrer, amb els seus amics. Ara no podia anar enlloc, perquè tot era runa.

En Qatar Al-Azbat tenia vuit anys i era el gran de tres germans. Sabia cuidar els germans petits mentre la mare feia el dinar, sobretot des que el pare va morir. Ara només en tenien les sabates, desfetes.

La Jana Farina acabava de fer onze anys, ja era molt gran. Li agradava molt ballar. Sempre que podia, giravoltava al pati de la casa, seguint una música que només era al seu cap.

En Malak Al-Daqqqa tenia catorze anys. Estava secretament enamorat d'una nena veïna, la Jana,

que sempre ballava al pati de la casa del costat. Li agradava mirar-la, però mai no va gosar dir-li res.

La Samia Al-Banna, en Miss-Abu Dalal, l'Ola Halisi i en Baraa Al-Falooji tenien catorze anys i moltes ganes de ser grans, molts somnis. Però només van trobar la mort sota la runa.

L'Abdul Hadi Masoud, l'Areal Abu Zarqua, en Layan Choneim i Daoui Shabir tenien onze anys i no es coneixien. Però van morir una mateixa nit, van parar de créixer i de respirar, colgats de pols grisa i de maons trencats. Amb la boca i els ulls oberts amb una sorpresa immòbil.

La Maria-Al Quadi, l'Islam Nofal, en Layan Abu Al-Fahm i en Judy Atallah no van arribar als deu anys. Havien jugat a pilota al mateix carrer i a vegades es barallaven, però sempre tornaven a trobar-se, amb un somriure nou. Fins que no hi va haver ni més dies ni més carrer. Ni més somriures.

L'Ethal Al-Zahroum, la Safa Al- Najjar, en Yaman Al-Ashqar i l'Abdul Younis no van arribar a fer cinc anys. Els seus pares els havien escrit el nom a la cama per saber qui eren si n'havien d'enterrar els cossos, embolicats amb llençols blancs, per si els havien de plorar i perdre per sempre durant aquests dies d'horror.

Aquests són només alguns del centenar de noms que vam llegir durant l'acte per Palestina que es va fer a la plaça Vella de Torelló el dia 15 de juny de 2024.

Són només alguns dels dos mil cinc-cents noms dels nens assassinats a Palestina durant el mes de novembre de 2023, segons una llista terrible que ens van fer arribar els companys del Col·lectiu pels drets humans a Palestina d'Alella.

Algun dia hauríem d'escriure tots els noms dels morts d'un genocidi que no s'atura i que no sabem ni imaginar. A les parets de les cases dels genocides. A la pell dels silencis còmplices.

Portarem per sempre aquest pes a l'ànima.